

Βία –Αθλητισμός-Εκκλησία.

Κρίμα να παραμένει σιωπηλή η Εκκλησία.

Πρόταση: Τελικός Κυπέλλου Ελλάδος 2013 με τη παρουσία του Αρχιεπισκόπου.

Η Εκκλησία επειδή υπήρξε ιστορικά η κιβωτός μέσα στην οποία διασώθηκε ο Ελληνισμός κατά την μακραίωνη δουλεία τους στους Οθωμανούς, Άραβες και Φράγκους κατακτητές, έχει θεμελιώσει ένα ιστορικό και αναφαίρετο δικαίωμα, το οποίο πηγάζει και από την Κοινωνική φύση της Εκκλησίας μας, σύμφωνα με την οποία δικαιούται η τελευταία να εκφέρει γνώμη και να προτείνει λύσεις σε όλα τα ζητήματα, που απασχολούν την ελληνική κοινωνία. Οπότε και για το ζήτημα της Βίας, όπου κι αν αυτή εμφανίζεται, οφείλει η Εκκλησία να εκφράζει τη γνώμη της, αφού αποστολή της είναι η παρέμβασή της σ' όλες τις πτυχές του κοινωνικού μας βίου και όχι μόνο σε ορισμένες επιλεκτικά πτυχές του κοινωνικού βίου, όπως συμβαίνει με τις χριστιανικές Εκκλησίες (Ρωμαιοκαθολική ή Προτεσταντικές) στον Δυτικό κόσμο.

Η εσωτερική ειρήνη, δηλαδή η ειρήνη που κατοικεί στην ψυχή του κάθε αγωνιζόμενου χριστιανού, από την οποία εκπηγάζει η κοινωνική (και κατ' επέκταση η παγκόσμια) ειρήνη, αποτελεί πρωταρχικό σκοπό του πνευματικού αγώνα, στον οποίο επιδίδονται οι ορθόδοξοι χριστιανοί. Τόσο ο Απ. Παύλος στις επιστολές του, όσο και οι Πατέρες της Εκκλησίας (ιδιαίτερα οι Τρεις Ιεράρχες) χρησιμοποιούν κατά κόρον αθλητικούς όρους, για να δείξουν ότι ο σωστός Χριστιανός είναι ένας αθλητής, που διαρκώς αγωνίζεται εναντίον όχι των άλλων, αλλά εναντίον των δικών του παθών. Στην προσπάθειά του αυτή, μάλιστα, ο χριστιανός αθλητής χρησιμοποιεί και βία, αλλά πάντα κατά των παθών του και μόνον.

Σύμφωνα με αυτές τις εκκλησιολογικές προϋποθέσεις η Εκκλησία οφείλει σε κάθε εποχή, άρα και στην σημερινή, να προτείνει έναν άλλο τρόπο ζωής, τον εκκλησιαστικό, ο οποίος μας καλεί να ενταχθούμε όλοι μας, προκειμένου να διασώσουμε τις αρχές του ανιδιοτελούς αθλητισμού και να αποφύγουμε τη χρήση βίας προς τους συνανθρώπους μας. Μόνο στην εν Χριστώ άθληση μπορεί ο αθλητισμός να ξαναβρεί την αυθεντικότητά του, η οποία έχει νοθευτεί και εκφυλιστεί στις ημέρες μας, αφού ακόμη και το Ολυμπιακό κίνημα αναγνωρίζει την αλλοτρίωσή του και επιζητεί την επιστροφή στις αγνές αρχές του. Μόνο στην εν Χριστώ ζωή μπορεί να αντιμετωπιστεί με αποτελεσματικότητα και η ανθρώπινη βία, απόρροια των παθών μας, δηλαδή του κακού μας εαυτού, προκειμένου να καταστεί ξένο φαινόμενο στον κοινωνικό μας βίο.

Τα σημαντικά αθλητικά γεγονότα, όπως π.χ. ένας Τελικός Κυπέλλου Ελλάδος στο ποδόσφαιρο, θα αποτελούσε μια χρυσή-μοναδική ευκαιρία για τους εκκλησιαστικούς ηγέτες μας (π.χ. Αρχιεπίσκοπος Αθηνών), για να αποδειχθεί ότι στον χώρο του αθλητισμού κύρια θέση κατέχει η Εκκλησία ως ένας κατεξοχήν Αθλητικός Κοινωνικός Οργανισμός, σύμφωνα με τα όσα αναφέραμε παραπάνω, αλλά και να παρουσιαστεί η Θεολογική θεώρηση του Αθλητισμού και των παρεκτροπών του (βία, νοθεία, χρήση φαρμάκων, χρηματισμός-δωροδοκία και άλλα), ώστε ο ακατήχητος ορθόδοξος λαός μας να ενημερωθεί είτε με κάποια σχετική ομιλία του Αρχιεπισκόπου, είτε με τη διανομή ενός σχετικού εντύπου σε όλους τους θεατές. Είναι κρίμα το ο χώρος που έχει δοκιμασμένες λύσεις σ' όλα τα κοινωνικά ζητήματα εδώ και 2.000 περίπου έτη, να παραμένει είτε σιωπηλός.

Νίκος Παγώνης. Πτυχιούχος Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών